

Top bestseller na Amazone, najlepšie hodnotená kniha
na svete a hit TikToku s miliónmi videí

Shawn M. Warner

LEIGH HOWARDOVÁ
a
duchovia
z panstva Simmons-Pierce

LEIGH HOWARDOVÁ
a
duchovia
z panstva Simmons-Pierce

Shawn M. Warner

aurora

Z anglického originálu Shawn M. Warner: *Leigh Howard and the Ghosts of Simmons-Pierce Manor*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Black Rose Writing v roku 2022, preložila Zuzana Štelbaská.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o., v Bratislave v roku 2023.
Číslo publikácie 24.

Jazyková redakcia Mária Pavligová
Jazyková korektúra Zuzana Andrejco Ferusová
Zodpovedný redaktor Mgr. Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Leigh Howard and the Ghosts of Simmons-Pierce Manor
© 2022, Shawn M. Warner
All rights reserved.

Slovak edition published by arrangement
with Montse Cortazar Literary Agency

Translation © Zuzana Štelbaská 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo AURORA 2023

Kniha ISBN 978-80-8250-102-8
eBook ISBN 978-80-8250-103-5

Pre Lizette,

*ktorá mi dala slobodu snívať,
odvahu skúšať
a inšpiráciu neustále sa usilovať
o tú najlepšiu možnú podobu seba.*

Kapitola prvá

Leigh sa cítila ako psík z útulku, keď ho ukazujú novým majiteľom. Len pred chvíľou sa viezla v limuzíne, ktorá prešla cez niečo, čo by dokázala opísať jedine ako bránu do hradu. Keď vyšli spod kamenného oblúka, zbadala strážnu vežu a na múre si všimla rad zbraní. Obrátila sa dozadu a cez okno sledovala stráže, ako za ňou zatvárajú železné vráta. Namiesto drôtených košiel a mečov mali títo muži na sebe dizajnové obleky s pištoľami schovanými pod bundami.

Znova sa otočila a hľadela pred seba. Jej otec bol policajt a naučil ju o zbraniach viac, než ovládala väčšina dospelákov. Viackrát ju vzal na strelnicu, takže vedela čertovsky dobre strieľať. Ten nadbytok zbraní nazhromaždený na jednom mieste spôsobil, že dýchala plytko, s náznakmi paniky. Pozrela sa hore a v spätnom zrkadle zbadala svoj odraz, ako si ohrýza necht na palci. Prsty zrolovala do pästí a zložila ich do lona.

Veľkému čiernemu autu trvalo päť minút, kým sa od brány dostalo k panstvu, pričom si udržiavalo stabilnú rýchlosť päťdesiat kilometrov za hodinu. Skontrolovala to na tachometri. Počítala. Päťdesiat kilometrov za hodinu znamená približne osemsto metrov za minútu. Päť minút znamená štyri kilometre a niečo. Príjazdová cesta, ak to tak volali ľudia typu Simmonsovcov-Piercovcov, mala teda okolo štyroch kilometrov.

Teraz stála pred svojou novou rodinou a čakala, kým nad ňou vynesú súd. Keď si ju prezerali, v očiach im videla pochybnosť

a váhanie. Zízali na jej dlhú čiernu ofinu, ktorá jej v divokom chuchvalci prekryvala oči, vytrčala spod uší a zužovala sa až nad šijou. Nepomohlo ani to, že nenosila make-up ani lak na nechty. Vlastne nemala žiadne nechty, ktoré by stáli za reč. Ohrýzla si ich až do živého.

Oblečená v deravých džínsoch a v batikovanej mikine si predstavovala svojho príbuzného Tristina Simmonsa, jeho ženu Peg a ich dcéru Myru, ako sa sami seba v duchu pýtajú: „Bude ohrýzať aj nábytok alebo čúrať na rohožku?“

Leigh nezvládala pozeráť sa im do očí. Líca jej horeli v rozpakoch, sústredila sa na modré čmáranice, ktorými si pokreslila červené tenisky. „Nedokážem vám dostatočne poďakovať za to, že ste ma vzali k sebe, pani Simmonsová,“ zamrmala v snahe zbaviť sa tejto tichej prehliadky.

„Prosím ťa,“ zašveholila lady z panstva, „volaj ma teta Peggý. Alebo len Peg, ak ti to tak vyhovuje.“

Leigh sa pozrela na hrad pred nimi. Pokiaľ jej bolo známe, toto bol ich dom. Obrovitánsky. Starý. Postavený z obrovských sivých kamenných blokov s drobnými lesklými šupinkami, ktoré žiarili ako rozbité sklo v odkvape. Približne dve storočia, možno aj viac, sa po múroch šplhal zelený brečtan a stále nebol ešte ani v polovici.

Tristin k nej pristúpil, aby sa na hrad pozrel spolu s ňou. „Pôsobivé, však? Dedičné sídlo rodiny Simmonsovej-Piercovej.“

Pohol rukou v hrdom geste. „Väčšinu americkej histórie stál tento dom uprostred diania. Prezidenti tu podpisovali dohody. Generáli tu rozvíjali bojové plány. Špióni intrigovali. Filantropi tancovali. Tento dom nie je poctou dejinám. On je dejinami.“

„Oco, teraz na nič z toho nie je čas. Som si istá, že Leigh oveľa viac zaujíma jej budúcnosť než minulosť nášho domova.“

Leigh sa otočila a usmiala sa na Myru Simmonsovú. Sesternicu Myru.

Všetci boli príbuzní. Myra. Peg. Tristin. Veľmi vzdialení. Leighina cynická stránka – jej jediná stránka – jej napovedala, že Peg a Tristin prijali tituly „teta“ a „strýko“ len preto, aby to pôsobilo formálnejšie. Boli tu šéfovia. Oni budú o všetkom rozhodovať.

Leigh sa ďalej nasilu usmievala. Bolo jej to ukradnuté. Oni jej boli ukradnutí. A s nimi aj všetko ostatné.

Aby sem mohla prísť, musela presvedčiť psychiatrov, že sama pre seba nie je nebezpečná. Bola to vlastne pravda... natoľko krehká pravda, že by ju roztrieštila aj váha spadnutej mihalnice. Dnes. Zajtra. Možno budúci týždeň. Napokon sa aj tak znova pokúsi zabiť sa.

Nateraz? Len sa usmievaj, povedala si v duchu.

Silený úsmev obrátila k Myre.

Myra mala devätnásť, bola od nej o tri roky staršia. Na sebe mala rifľové nohavice – príliš drahé, než aby ich mohla nazývať džínami, a sveter, ktorého zničený výzor popieral sumu na cenovke. Vlasy a nechty mala nastajlované s úzkostlivou presnosťou, aby vyzerala ako všetci ostatní. Leigh odhadovala, že to, aby Myra vyzerala dychvyrážajúco obyčajne, ju vyšlo na ľahkých tisíc dolárov.

„Vidíš to okno?“ spýtala sa Myra a ukázala na vežu, ktorú Leigh s Tristinom obdivovala. „Tretie zdola. Na tom poschodí je to jediná izba. Bude tvoja.“

Naklonila sa, ako keby jej šla povedať tajomstvo, ale prehovorila tak nahlas, aby to počuli aj ostatní. „Podľa mňa je to tá najlepšia izba v dome.“

„A to už prečo?“ spýtala sa Leigh mdlou.

„Kvôli duchom!“

Leighino srdce sa rozbehlo na vyššie obrátky. „Duchom? Super!“

Myra sa zasmiala.

„Myra,“ zahriakla ju Peg, „nepleť Leigh hlavu tými hlúposťami.“

„Prepáč, Leigh,“ pokračovala Peg. „Príliš veľa času trávi pred telkou.“

„A príliš málo času pri knihách,“ dodal Tristin. „Čo ti vôbec nepomôže, keď na jeseň začneš chodiť na vysokú.“

Peg zastonala. „Myra, vezmi Leigh hore do jej izby, skôr než sa tu znova rozbehne ten rozhovor. Večera bude hotová o dvadsať minút.“

„Jasne,“ šplechla Myra.

Pozrela sa ponad matkino rameno, dvihla obočie a hravo stisla pery. „Lúbim ťa, ocko.“

Tristin sa usmial, vzdychol a porazenecky pokrútil hlavou. „Aj ja ťa lúbim.“

Myra zdvihla zo zeme Leighin kufor a viedla ju do domu. Aby Leigh splnila úlohu poslušného psíka, vzala si do rúk svoju tašku a pokorne ju nasledovala.

Vnútri bolo panstvo obložené tmavým drevom. Leigh vyvalovala oči na množstvo portrétov na stenách. Niekoľko medzier medzi portrétmi bolo vyplnených krajinkami.

Naklonila sa a nakukla do obývačky. Podobne ako vstupná hala, tiež bola plná malieb.

Zrazu hodila tašku na zem. Zadýchaná vtrhla do izby, srdce jej bilo v akejsi iracionálnej nádeji. Ignorujúc ostatné portréty, postavila sa pred obraz ženy, ktorý visel na stene hneď vedľa okna.

Na ráme so zlatými lístkami, ktorý obopínal maľbu ako svätžiara, sa jaľalo slnko. Žena na portréte mala oblečené staromódne nadýchané modré šaty. Mala kučeravé gaštanové vlasy a príjemnú, usmievavú tvár.

„Leigh? Čo sa deje?“ podišla k nej Myra.

„Tá žena,“ hlesla Leigh a ukazovala na portrét. „Kto je to?“

„To je Rebecca Florence Piercová. Umrela na začiatku devätnásteho storočia. Prečo?“

Leigh zalovila vnútri batikovanej mikiny, rukou vkladla do skrytého vrečka. Vytiahla fotografiu a podala ju Myre. „To je... bola... moja mama.“

Myra chvíľu študovala fotku a porovnávala ju s maľbou.

„Vďaka,“ povedala napokon a podala jej ju späť. „Nechcela som sa pýtať. Aspoň nie hneď. Ako si s nami vlastne prepojená? S tou odpoveďou nejako súvisia tvoji rodičia a to by si mi asi mala povedať ty, ale až keď na to budeš pripravená. Nebudem to z teba ťahať nasilu.“

Leigh sledovala Myru, pokúšala sa pod tým bohatým zovňajškom zachytiť človečinu.

Myra rešpektovala jej súkromie, hoci ju nepoznala oveľa lepšie ako nejakého žobráka z ulice. Leigh si nebola istá, ako dlho ostane na panstve Simmonsovcov-Piercovcov – a tiež nevedela, ako dlho ostane nažive. Nehľadala si priateľov, ale to neznamenalo, že si chcela vyrobiť nepriateľov.

„To je v pohode,“ povedala. „Aspoň si zlatá, že sa na to nepýtaš. Veľa ľudí takých nie je. Zdá sa im, že ak sú oni zvedaví, ja im dlhujem nejaké vysvetlenie.“

Leigh očervenela a pozrela sa na topánky. Bez rozmyslu vytiahla rukávy mikiny a odhalila jazvy na zápästiach. Lem bundy stískala tak silno, až jej obeleli hánky. „O všetkom.“

Myra bez slov zaklipkala očami, keď jej z nich zrazu vyhrkli slzy.

Leigh stisla sánku. Neznášala, keď ju ľudia ľutovali. A ešte viac nimi opovrhovala, keď sa ju snažili utešiť. Znamenalo to totiž, že jej bolesť im bola nepríjemná a že išlo jedine o to, aby sa oni sami cítili lepšie.

Myra bola iná. Nič z toho nerobila. Nechala ju tak, delila sa s ňou o jej bolesť najlepšie, ako vedela – bez popierania, že existuje, ako keby to bola nejaká hnusná škvrna na koberci alebo, čo by bolo ešte horšie, ako keby sa snažila ju nejakou usmerniť. Opraviť ju. Utrpenie bola Leighina súčasť a Myra sa to nepokúšala zmeniť.

„Podme,“ šepala Myra, akoby vycítila jej temné myšlienky. „Toto by sa ti mohlo páčiť.“

„Pochybujem,“ utrúsila Leigh pre seba a nasledovala sester nicu von z izby.

Vrátili sa cez halu do knižnice, ktorá bola presne oproti obývačke s portrétom Rebeccy Pierceovej.

V knižnici ani zďaleka nebolo toľko portrétov. Namiesto nich boli steny obštané masívnymi policami. Tých zopár malieb, ktoré viseli na stenách, bolo združených okolo obrovského portrétu nad kozubom.

Zobrazoval zachmúreného starého muža s bradou bez fúzov. Sedel na stoličke a ďaleko naľavo za ním stál ázijský sluha, takmer sa nezmestil do obrazu. Tvár sediaceho muža v sebe nemala

kúsok ničoho milého a jeho prenikavé oči hľadeli do izby spod obočia, ktoré vyzeralo ako šedivý živý plot. Leigh mala pocit, že sledujú každý jej pohyb.

„Tí dvaja,“ povedala Myra a ukázala na oveľa menšiu a veselšiu maľbu, „sú dvojčatá Christian a Corinne Piercovci. Boli to Rebeccine deti.“

Leigh sa striasla, aby sa zbavila pohľadu starého muža z obrazu. Dvojicu, na ktorú ukázala Myra, si prezerala v nemom úžase. Corinne sa podobala na jej mamu ešte viac ako Rebecca. Leigh stuhli ramená a po chrbte jej prebehol mráz. Vidieť toľko zo seba a zo svojej mamy na tvárach týchto dávno mŕtvych ľudí bolo čosi tak morbidne čudné, že na to nebola pripravená.

„Takže,“ ukázala Myra na muža na plátne, „náš bratranec Christian zdedil rodinný biznis. Dokiaľ sa tak stalo, vzal si do hlavy, že strávi aspoň rok v každom prístave, kde mala naša firma kancelárie. Corinne sa rozhodla ísť s Christianom v tom roku, ktorý plánoval stráviť v Britskej Západnej Indii. A keďže bola mladou ženou v tej dobe, mala toho na práci ešte menej než jej brat.“

Myra sa zasmiala na vlastnom vtipe. Leigh sa prinútila k úsmevu.

„Práve tam stretla Monroa.“ Myra stíchla, čakala, kým sa Leigh opýta obligátnu otázku.

Leigh hrala túto hlúpu hru s ňou. „Kto je Monroe?“

„Bol to pestovateľ cukrovej trstiny! Dokonca ani nebol taký bohatý, aby sa mohol vyhlasovať za vlastníka plantáže. Bol len skromný farmár.“

„Stavím sa, že rodina doma to prijala dobre,“ povedala Leigh.

„Neprijala,“ odvetila Myra smutne. „Navyše, Monroe bol domáci. Čierny. Dnes to už nič neznamená. Ale v osemnástom storočí? Škandál! Takže si vieš predstaviť, čo sa stalo, keď Corinne ohlásila ich zasnúbenie. Vznikla z toho situácia: ‚Odvolať svadbu alebo ňu vydedíme.‘“

„Čo teda spravila?“ spýtala sa Leigh a cítila, ako sa do nej vlieva neznámy pocit záujmu. Nakoniec, boli to jej príbuzní.

„Celému simmonsovsko-piercovskému klanu, aj s ich peniazmi, odkázala, aby šli do pekla, a Monroa si napriek všetkému vzala.“

Leigh sa na portrét úprimne usmiala. „Chod' do toho, dievča!“

„Hejže!“ aj Myra sa rozziarila v širočiznom úsmeve, v hlase jej cvendžala hrdosť. „Tiež sa mi páči.“

„Čo sa stalo potom?“ spýtala sa Leigh.

Myra sa na ňu zachmúrene pozrela. „Čo tým myslíš?“

„Corinne predsa. Aký mala život? Mala nejaké deti?“

„Musela nejaké mať,“ šplechla Myra, „keď si tu ty.“

Leigh na ňu zízala, pohľadom sa dožadovala lepšej odpovede.

Myra teda vysvetľovala ďalej. „Dnes si nevieme predstaviť, ako by sa mohol rodič obrátiť chrbtom svojmu dieťaťu. Vtedy však ‚vydediť‘ znamenalo *vydediť*. Keď sa Corinne s Monroeom vzali, bolo to naposledy, čo o nej rodina niečo počula.“

Obe stíchli, Myra sa zahľadela na maľbu a po chvíli sa ozvala hlasom, akoby bola na míle vzdialená: „Je to dosť divné. Vyrastala som v tomto dome, preto som prirodzene rozmýšľala o Corinninej rodine. Kde asi sú jej potomkovia.“

Obrátila sa a usmiala sa na Leigh. „Myslela som na teba bez toho, aby som vedela, že myslím na teba. A teraz si tu.“

Leigh mykla plecami a zaškerila sa. „Som. Dúfam, že zo mňa nie si príliš sklamaná.“

Myre poskočilo obočie a ústa stisla tak, ako to spravila pred otcom, kým boli ešte vonku. „Ani veľmi nie. Aspoň nateraz.“

Zrazu Myra vybuchla do bezstarostného smiechu. Leigh jej závidela tú radosť a tvár jej zaliali rozpaky.

Potrebovala zahnať svoje myšlienky. Ukázala na veľký portrét a spýtala sa: „A kto je toto?“

Myra prudko rozpažila, ako keby chcela obrovskú maľbu zamračeného muža nad kozubom objať. „Bodie Pierce!“

Leigh sa zaškľabila. „Bodie?“

„No, tak ho volám. Jeho pravé meno je Ichabod.“

Myra zavrtela hlavou s ľútosťou a zdesením. Prihovorila sa priamo portrétu: „Čo to len tvojim rodičom napadlo?“

Obe dievčatá sa zachichotali. Leigh zarazilo, ako nezvyčajne jej znie vlastná radosť. „Čo je na Bodiem také špeciálne?“ spýtala sa, aby to zastavila.

Myra sa na ňu pozrela s nadšením v očiach. „Je z neho duch, ktorý straší na panstve Simmonsovcov-Piercovcov.“

„Videla si ho niekedy?“

„Nie. A ani nikto z rodiny. Mama s ocom si myslia, že je to nezmysel. Ale za tie roky sa nazbieralo zopár príbehov. Podľa legendy sa duch Veľkého Bodieho objaví len vtedy, keď má rodina vážne problémy. Malý Bodie, to je čosi iné, ale ani toho som nikdy nevidela.“

Leigh naklonila hlavu ako prekvapené šteniatko. „Malý Bodie?“

„Myra,“ zvolala Peg z inej časti domu, „vezmeš Leigh hore do jej izby? O chvíľu bude večera.“

Myra prevrátila očami. „Poviem ti to hore,“ šepla.

Leigh nasledovala Myru k veľkému schodisku. Keď prišli na druhé poschodie, Myra povedala: „Tam je izba mamy a otca.“

Ukázala kamsi na vzdialenú stranu schodiska, pričom Leigh nijako nepomohla ozrejmiť si, na ktoré z mnohých dverí vlastne ukazuje.

Potom sa Myra otočila a kráčala na koniec chodby. Leigh nemala na výber, len ju nasledovať. Čím viac z domu videla, tým viac si pripadala, ako keby ju premiestnili do nejakej šou v Britskej televízii, pretože nič z toho by ani náhodou nečakala v odlahlom kúte Marylandu. Každý inštinkt jej hovoril, že sem nepatrí, ale nemala kam inam ísť.

Do očí sa jej nahrnuli slzy a Myra pred ňou sa rozmazala. Skôr než by si to mohla všimnúť, Leigh si ich utrela tvrdým koncom cestovnej tašky, ktorú stále zvierala v náručí.

„Táto je moja,“ zaštekotala Myra a ukázala na dvere, ktoré vyzerali rovnako staro a nudne ako všetky ostatné.

Hneď oproti Myrinej izbe bol malý výklenok. Vnútri sa objavilo nesmierne strmé špirálové schodisko. Myra k nemu pristúpila a začala sa driapať hore.

Cestou sa Leigh držala dva kroky pod Myrou, ktorá zastala na plôške takej malej, že sa tam horko-ťažko zmestil jeden človek. Pred ňou boli zvláštne drevené dvere, menšie ako bežné a v tvare kruhu.

Myra si ju doberala: „Je to riadny výstup, však?“

„Len kvôli tejto taške. Nie som si istá, čo si myslím o tom, že by som mala túto cestu absolvovať zakaždým, keď budem potrebovať vyniesť do izby niečo ťažké.“

Myra skrútila pery a venovala Leigh pomalý uštipačný úsmev. „Och, máme tu aj výťah, ktorý chodí na druhé poschodie, ale hovorila som si, že uvítaš trochu pohybu, keďže ťa celý deň vláčili autom.“

Leigh otvorila ústa dokorán. „Kanadský žart? To naozaj?“

„Iba taký malý,“ zaškerila sa Myra. „Dúfam, že sa nehneváš.“

„Nie, nehnevám. Ale pomstím sa,“ prskla Leigh.

S ešte širším úsmevom Myra otvorila malé kruhové dvere a vstúpila dovnútra. Leigh sa prikrčila a nasledovala ju. V okamihu, keď zbadala interiér, zamilovala sa.

Izba bola omnoho väčšia, než si predstavovala. Prvé, čo si všimla, bolo, že bola rovnaká ako dvere, kruhová. Druhé, že zóny na spanie, sedenie a obliekanie boli každá na inej výškovej úrovni.

Široká posteľ hneď oproti dverám bola navrchu najširšej okennej rímsy, akú Leigh kedy videla. Technicky bola spacia zóna na povale, ale namiesto prázdneho priestoru pod ňou tam ležal pevný základ z hrubo otesaného kameňa, rovnakého, aký videla zvonka hradu.

Leigh uprostred izby pustila tašku na zem a vyškriabala sa hore drevenými schodmi. Boli také strmé, že viac pripomínali rebrík. Postavené boli rovnobežne so stenou, obopínali jej krivku a pod nohami vydávali dutý zvuk.

Navrchu našla Leigh malý balkón s dostatkom miesta na posteľ, nočný stolík a priestor na pohyb – akurát, aby sa nebála, že spadne. No aj napriek tomu boli na okrajoch namontované vyleštené drevené zábradlia. Na opačnom konci posteľe bolo nádherné arkierové okno siahajúce od zeme až po strop. Ťažké

závesy boli zatiahnuté, ostala len tenká medzera, spoza ktorej presvitala večerná žiara. Keď sa z neho Leigh pozrela von, videla na míle ďaleko ponad zalesnenú krajinu.

Znovu zostúpila na hlavnú podlahu a prešla k zóne na sedenie, ktorá bola o čosi nižšie. Tentoraz tam nebola žiadna zábrana, ktorá by ju zastavila pred pádom. Mohla buď skočiť do meter hlbokaj prepadliny, alebo použiť drobné schody. Vybrala si dôstojnejší priechod, ale bola si vedomá, že kedykoľvek bude sama, bude tam rovno skákať.

Cez obdĺžnikové okno, ktoré bolo vysoko na opačnej strane, presvitalo slnko. Trochu poskočila, zachytila sa prstami o parapet a vytiahla sa hore. Výhľad ukazoval, ako príjazdová cesta mizne v lese. Teraz už mala jasnejšie v tom, ako je izba orientovaná vzhľadom k zvyšku domu. Toto bolo presne to okno, na ktoré Myra ukazovala, kým stáli vonku.

„No teda!“ vzdychla Myra, stále sa nepohla zo zóny obliekania. „Ten zhyb si urobila ako nič.“

Leigh to odignorovala a skočila dolu.

Napravo si všimla tri kamenné schody, ktoré viedli do ďalšej miestnosti. Vyšla po nich a ocitla sa v kúpeľni. Aj tá bola kruhová, navyše mala vnútri ďalšiu oblú stenu, kruh v kruhu, ktorý fungoval ako sprchový kút.

„Útulné, ale nie stiesnené,“ vyhlásila Myra, keď sa presunula do zóny na sedenie.

Leigh vybehla z kúpeľne, preskočila tri schody a mätko dopadla na prsty. V tele pocítila nával tepla, ktorý nezažila už aspoň mesiac. Keď jej oznámili, že jej rodičia boli zavraždení, schladla ako arktické more. Po týždni väzenia v ľadovej samote si prežala žily. Od tej hroznej noci bol toto zatiaľ najväčší odmäk jej depresie.

„Myslím, že izba je skvelá,“ povedala. „Je to ďalší žart alebo je naozaj moja?“

„Celá tvoja,“ odvetila Myra sladko.

Ponad Myrino rameno si na vzdialenej stene Leigh všimla osamelý portrét. Nezbadala ho hneď, keď vošli, pretože mu

bola otočená chrbtom. Vyliezla zo sedenia a prešla k nemu, aby si ho prezrela.

Na obraze bol chlapec, o pár rokov mladší od nej. Nad veľkými krásnymi modrými očami sa mu pohojďovali blond vlasy. Žltohnedé strapaté lokne mu siahali až po plecía a pokiaľ Leigh vedela, na tú dobu to muselo byť považované za nemódne dlhé. Nepôsobil zanedbane, bol čistý a hoci slonovinovú pleť nemal zababranú, jeho celkový vzhľad aj tak nebol ani úplne svieži a bezchybný.

Pôsobil pekne a štíhlo. Dokonca jemne. Líca a koreň nosa mal pofrkané pehami. Ústa boli mierne otvorené, takže Leigh si všimla, že vedľa dvoch predných dospelých zubov mal na každej strane jeden mliečny. Zdalo sa, ako keby sa chcel na maliara usmiať, no akosi mu to nevyšlo. Pery boli bledoružové a v kútikoch sa dvíhali spôsobom, ktorý popieral nevinnosť, ale ani nenaznačoval výtržníctvo.

Typický chalan, povedala si Leigh.

Čím dlhšie sa na obraz pozerala, tým viac sa do nej vrýval čudný pocit, kto ten chlapec vlastne je. Samostatne boli jeho črty prekvapivo milé. No všetky dohromady vyvolávali zdanie, že je smutný. Jeho melanchólia sa zlievala s tou jej a kdesi v hĺbke duše Leigh cítila, že je jej spriaznenou dušou – niekto, kto spoznal, čo je smútok.

„Toto,“ vytrhla Myra Leigh z tranzu, „je Malý Bodie.“

„Druhý duch domu?“

„Ani náhodou,“ zasmiala sa Myra. „Veľký Bodie a Malý Bodie sú jeden a ten istý duch.“

Leigh rýchlo zažmurkala v snahe to pochopiť. „Malý Bodie je vlastne Veľký Bodie? Len mladší?“

„Presne,“ prikývla Myra.

„Tak ako vieš, že sú jeden a ten istý duch?“

Myra sa znova zachichotala. S predstieraným pohrdaním vyriekla: „Tvoji a moji predkovia, drahá sesternica, si najali madam Nejakú-Strašidelnú-Čarodejnicu, aby dokázala, že tu s nami žijú duchovia. Nikoho neprekvapilo, že po panstve sa potuluje starý pán Bodie.“

Z čoho však rodina ostala vyvalená, bolo, keď médium spomenulo Malého Bodieho. Pani vyhlásila, že na istých miestach, kde prežil najšťastnejšie chvíle svojho života, sa duša Ichaboda Pierca zjavuje v detskej forme.

Takže si vieš asi predstaviť, čo sa dialo potom. Čarodejníca nečakala ani minútu a všetko vykvakala novinárom, ktorí z toho vyžmýkali, čo sa len dalo. Prekrútila príbeh tak, aby sa z nej stalo najznámejšie médium na svete. Nikto o čomsi takom predtým nepočul a dala si veľmi záležať, aby bolo jasné, že na to prišla ona. Niekde v dolnej knižnici sú jej memoáre. Mala by si si ich niekedy prečítať.“

Leigh o to nemala najmenší záujem. „Takže nikto nikdy nevidel ani jedného z tých duchov?“ spýtala sa.

„Tak to nie je,“ namietla Myra. „Povedala som, že ich nevidel *nikto z nás*. Ale v minulosti k nejakým stretnutiam došlo. Veľký Bodie sa často zjavoval počas druhej svetovej vojny a tiež počas studenej vojny. Dokonca istý generál tvrdil, že s ním viedol celonočné diskusie o tom, čo sa dá očakávať, keď sa Spojené štáty rozhodnú napadnúť Japonsko. Potom hovoril, že kampaň proti týmto plánom viedol na základe poznatkov, ktoré mal od Bodieho.“

„Teraz si vymýšľaš,“ zachmúrila sa Leigh.

Kým jej stihla odvetiť, zdola sa ozval Pegín hlas: „Myra? Čo tam vy dve robíte? Vychladne vám večera.“

„Mali by sme ísť dolu,“ povedala Myra. „A nie,“ zaškerila sa na Leigh, „nič z toho som si nevymyslela.“

Kapitola druhá

Leigh kráčala dolu za Myrou s hlavou plnou myšlienok o duchoch. Ak by sa jej ešte pred rokom niekto opýtal, či na duchov verí, povedala by, že nie. Ak by sa jej spýtali, či si vie predstaviť, že by žila na panstve s jednou z najbohatších rodín na svete, vysmiala by ich. Nuž a teraz bola tu, neistá a zo všetkého zmätená, vrátane duchov.

Jedáleň, do ktorej ju Myra voviedla, bola vyzdobená a rovnako elegantná ako zvyšok domu. Na oknách viseli biele závesy, ktoré dokonalo ladili so snehobielym obrusom, pričom to určite nebola náhoda. Dubový stôl bol dosť veľký pre dvanástich, no všetci sa usadili len na jednom konci, s Tristinom za vrchstolom. Leigh zízala na luxusný tanier s kuraťom. Jedlo vyzeralo, akoby vyšlo z kuchyne päťhviezdičkového hotela, ničím nepripomínalo domácu kuchyňu. Bolo nielen krásne, ale aj chutné, no Leigh i tak pripadalo sterilné a neuspokojivé.

Kuchárka ho pripravila s cieľom servírovať svojim zamestnávateľom niečo delikátne. Nakoniec, bola to jej práca, ale nezhodovalo sa to s tým, ako si Leigh pamätala varenie svojich rodičov. Ich jedlá boli často rozvarené, keď varil ocko aj presolené, ale servírované ako dary z lásky. Akokoľvek boli nedokonalé, chutili oveľa lepšie. Leigh sedela na ponúknutom mieste pri stole Simmonsovcov a babrala sa s jedlom len zo slušnosti.

„Nie si hladná, drahá?“ spýtala sa Peg.

„Prepáčte, ale nie,“ zamrlala Leigh do taniera. „No je to veľmi chutné.“

Tristinov nôž s vidličkou pri dotyku s jemným porcelánom vydávali tichý cinkavý zvuk. „Ak máš chuť na nejaké konkrétne jedlá, stačí povedať Jenny. Som si istý, že ti s radosťou navarí, čo len budeš chcieť.“

„Jenny je naša šéfkuchárka,“ vysvetlila Myra, „a dokáže navariť hocičo. Len si povedz!“

Leigh si skúsila na týchto fajnových tanieroch predstaviť maminu sekanú, ponorenú do korenistej omáčky z paradajkovej konzervy, hranolčky z mrazáku a ako prílohu v mikrovlnke ohrievaný hrášok. Predstavila si nepravú kolu v krištáľových pohároch. Ak by nebolo tej hroznej bolesti v srdci, na absurdnosti toho celého by sa schuti zasmiala.

„Povedala som Leigh o duchoch Veľkého a Malého Bodieho,“ ozvala sa Myra.

„Myra,“ zhodil náhle Tristin príbor s rachotom na tanier. „Už naposledy ti vravím, zabudni na tie nezmysly. Premrhala si dosť času naháňaním falošných prízrakov a nedovolím, aby si rovnako mrhala aj Leighiným časom.“

„Ale oco!“

Tristin po dcére vrhol jedovatý pohľad. Bol taký chladný, až Leigh vydesil.

Spomenula si, aký bol jej ocko prísny na dodržiavanie pravidiel a na jeho vysoké očakávania. Presne, ako by sa očakávalo od bývalého námorníka, z ktorého sa stal policajt. Ale nikdy ju nedesil. Dokonca aj keď dvihol hlas, čo bolo málokedy, nikdy neznel zastrašujúco. Aspoň nie voči nej.

Myra otcovi vrátila priamy pohľad.

Leigh pod stolom natiahla nohu a Myru jemne štuchla. Pozrela sa na ňu s rovnakým úsmevom, aký venovala portrétu sesternice Corinne a dala Myre jasne na vedomie, že Tristina už kvôli nej zatlačila zbytočne ďaleko.

Myrine pery sa zachveli. Celá sa roztriasla, keď s tým bojovala, ale nakoniec chichotanie neudržala. Vzdala to a vybuchla do smiechu.

Zaskočený Tristin na ňu prekvapene vyvalil oči.

„No ale toto,“ vydýchla Peg zhrozene.

Leigh si uvedomila, že sa tiež zasmiala. Bolo to také nečakané, až ju to vystrašilo a radšej zažala zuby. „Bol to veľmi dlhý deň,“ hlesla napokon. „Ak sa nenahneváte, asi by som už išla spať.“

„Tak skoro?“ vyhrkla Myra a hneď dodala: „Asi bol tvoj deň predsa len trochu iný. Ak ti to neprekáža, prišla by som ťa neskôr skontrolovať, či si v pohode.“

Pred pár hodinami by Leigh Myru upodozrievala, že kým bude spať, vyvedie jej nejakú hlúposť. Aj teraz jej to napadlo, ale hoci sa poznali iba chvíľku, k Myre jej to akosi nesesedelo. Nebála sa, že by jej čosi vyviedla, veď chcela len vedieť, či náhodou niečo nechce alebo nepotrebuje.

Leighina temnota sa mierne rozžiarila. „Budem rada.“

Ospravedlnila sa a kráčala do kuchyne, kde mal byť, ako jej Myra vysvetlila, výťah. Podľa nej ho tam namontovali v devätnástom storočí, keď ktosi z rodiny už nedokázal vyjsť hore po vlastných. Leigh nevenovala pozornosť tomu, kto z príbuzných to bol ani prečo nedokázal chodiť po schodoch.

Ako všetko ostatné, aj výťah bol starodávny, s rozťahovacou zástenou, ktorú bolo treba za sebou zatiahnuť. Leigh stisla mosadzný gombík s číslom dva a zľakla sa, keď sa roztrasený stroj dal do pohybu. Stúpal hore rovnako rýchlo ako jej pocit osamelosti. Otvorila dvere, vyletela do izby a hore schodmi na povalu. Hodila sa na posteľ a plakala, kým nezaspala nepokojným spánkom.

V jej podvedomí bublali pocity opustenosti a smútku ako dusené mäso v omáčke. Najhoršie bolo, že sa cítila sama. Úplne sama. Taká sama, akoby už neexistoval nikto iný v celom vesmíre.

V izbe za sebou nechala v jednej línii rozhádzané oblečenie, ktoré ukazovalo smer odo dverí až do postele, kde sa zamotala do prikrývok. Ospalú myseľ jej trýznilo zúfalstvo, žmýkalo z nej hrozné nočné mory. Uväznená v strašidelných temných snoch mala pocit, akoby plávala v hustom sirupe v akejsi obrovskej prázdnote. Všade naokolo vytŕčali hrozivé tmavé predmety, do ktorých neustále narážala. Niektoré boli tvrdé ako žula, iné

lepkavé ako pripálené marshmallow. Ďalšie na ňu padali ako zle uložené pneumatiky, hrozilo, že ju rozmliaždia.

Vydesená stonala, prehadzovala sa z boka na bok.

Na jednej strane zbadala v sne slabé modré svetlo. Nedokázala sa k nemu otočiť a keď sa jej to podarilo, svetlo zmizlo a objavilo sa na druhej strane periférneho videnia.

Prihovoril sa jej jemný tichý hlas: „Si v poriadku?“

Leigh bola zrazu príšerná zima. Aj v sne, aj v posteli sa skrútila do guľôčky a v snahe sa zahriať, celá sa roztriasla.

„Si v poriadku?“ zopakoval tichý hlások.

Leigh mala pocit, že sa topí, a vydesene zavzlykala.

Modré svetlo zmenilo farbu na hnusnú, prenikavú žeravofialovú. Ako hrom zahučal hlboký a nahnevaný hlas: „Si v poriadku?“

Leigh sa okamžite posadila. Srdce jej bilo, pľúca pumpovali, na celom tele mala husiu kožu.

„Leigh?“

Na kraji postele sedela Myra. „Leigh, si v poriadku?“

„Ja... som v pohode. Niečo sa mi snívalo.“

„To nebol len sen, ale nočná mora,“ povedala Myra. „Chceš mi o tom porozprávať, kým zabudneš? Ja keď si sny nezapíšem hneď po zobudení, okamžite na ne zabúdam.“

„Zapisuješ si sny?“

„Áno. No, aspoň kedysi som to robila. Keď som mala dvanásť, viedla som si zvláštny denník so snami. Každú noc som dúfala, že sa mi v nich Bodie prihovorí. Ale nikdy to nespravil, takže som s tým prestala. Tvoj sen musel byť mimoriadny!“

„Aj bol! A počula som v ňom, ako sa ma niekto pýta, či som v poriadku.“

Myra sa zatvárala previnilo. „To som asi bola ja. Prišla som ťa skontrolovať, či si v pohode. Klopala som. Prisahám! Aj cez dvere som sa ťa pýtala, či si v poriadku. Spýtala som sa to dvakrát alebo aj trikrát, kým som vošla a zbadala, že máš zlý sen. Vyšla som sem za tebou. Takže si v sne asi počula môj hlas. Prepáč.“